

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 18 Quomodo illi Deus modis prorsus miris ostenderit, crucem esse
viam regiam pro introitu in cœlestem gloriam, quâ ipse illam intravit, &
quàm pauci ipsam amplectantur, illúmque] cum ea ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

CAPVT XVIII.

Quomodo illi DEUS modis prorsus miris ostenderit, Crucem esse viam Regiam, pro introitu in cœlestem Gloriam, quâ ipse in illam intravit, & quam pauci ipsam amplectantur, illumque cum ea sequantur.

Equætes Revelationes sunt utilissima, concernunt enim omnes universim, dum declamant felicem sortem Iustorum, qui Regiâ viâ Sanctæ Crucis tendunt ad cœlestem gloriam.

§. I.

Imprimis, ait, quodam die (in Augusto anni 1623.) mihi Dominus exhibuit spectandam maximam Crucem, quæ cœlum attingebat vertice, & pede ad centrum usque descendebat terræ, brachia verò protendebat ad duas ejusdem Cœli partes. Exterruit me vehementer hic aspectus Crucis tam magnæ; verùm fui non nihil recreata, dum intelligerem à Domino, quòd esset figura terribilis Crucis, quam Divina ipsius Majestas sustinuerat in sua Passione & Morte. Subitò vidi istam Crucem ascendentem super terram, fixo in illa pede, ac descendentem aliquantum ex Cœlo, & in momento fuit repleta multis animab⁹ gloriosis, ac beatis, quales hîc illas pingunt, quibus Crux magnificentissimè est exornata. Interea eadem Crux ascendit à terra, ac pervenit usque ad portam Cœli, & per illam sunt ingressæ in cœlestem Aulam adhaerentes ipsi omnes illæ animæ, quasi repentes per Crucem. Atque deinde etiam ego fui posita ad illam Crucem, jam vacuum, ascenditque per ipsam mea anima cum maxima molestia, & summis angustijs, donec intraret in Cœlum, & ad conspectum DEI. Fuit mihi dictum, Crucem esse viam Regiam pro adeunda cœlesti Beatitudine, & omnes, qui illam sunt assequuturi, inniti debere Cruci, & Morti, ac Passioni Christi JESU Domini

Nostri, eamque obtinere per ipsius Divina merita.

§. II.

In Festo Purificatæ Beatissimæ Virginis, conspexi ex improvîso quandam Crucem aliquantum fuscam, tam magnam, ut extensa in terra, suis brachijs pertingeret ad quatuor partes Orbis. Ego me ibi vidi quasi retrusam in angulum, & acclavatam in angulo Crucis, tibi conjunguntur ipsius brachia, atque circumdatam coronâ spineâ. Descendebant Angeli DEI ex cœlo, qui venerabantur ac adorabant Crucem quàm devotissimè. Mirabar vehementer, videndo hoc mysterium, & quidem in festo Beatissimæ Virginis, ipsiusque Purificationis. Subitò animadverti istam Crucem, itâ extensam, meque unâ illustratam, elevari à Domino usque ad Cœlum inferiùs, quod hîc videmus: fui autem portata similiter, quasi acclavata in eodem loco, in quo fueram antea. Postquam Crux pervenisset, vidi ab illa penetrari omnes Cœlos, donec ingrederetur in Empyrium, ad conspectum Beatissimæ Trinitatis; & dum ibi esset, unâque ego cum ipsa, incepit paulatim resplendere millies magis auro, ac emittere ex se radios lucis & claritatis, itâ ut videretur ab ea Crucem illuminari Cœlum, sicut Sol hîc illuminat terram; atque hoc modo tota Crux fuit conversa in lucem & splendorem. Par ratione ego incepi cum eadem Crucem resplendere, sicut quando ignis pervadit ferum: usque adeo me lux & claritas Crucis illustravit. Omnes sancti Beati ex novo ac veteri Testamento adoraverunt Crucem, confitentes & agnoscentes omnem suam beatitudinem se habere, per merita ac obolores, à Christo Domino toleratos in Cru-

ce. Finito hoc mysterio remansi in cœlesti Aula, vehementer stupens, quòd talia viderem.

Postquã ad me rediissem ex ista ecstasi, meus Dominus Angelus Custos mihi dixit: Anima, Dominus tibi explicabit mysterium, quod vidisti, sed etiam ego illud tibi pandam. Scias velim illã Crucem, quam vidisti extensam in terra, quæ tota ab ea occupabatur, significatam fuisse Mortem & Passionem Christi Domini, ipsiusque Divina merita, quæ fuerunt tanta ac tam sufficientia, secundum se, ut, si omnes homines illis vellent bene uti, saluarentur. Quòd autem ascenderit ad Cœlum, significabat, à DEO per suum Filium creata esse uniuersa, tam Cœlestia, quàm terrestria, perq; ipsum, & per ejus Crucem obtineri Beatitudinem, & ipsam esse viam Regiam ad Cœlum. Quòd deinde ex fusco colore transmutata fuerit in lucem, ac splendorem, & claritatem, significat, in Cœlo non reperiri Crucem, sed Gloriam, ac Beatitudinem, atque illud, quod in hac terra est obscurum & afflictivum, in Cœlo esse meram claritatem & gloriam. Neq; tibi videatur inconueniens, quòd in Festo Purificatæ Sanctissimæ Virginis edocta fueris de hoc mysterio; noveris enim, isto die fuisse Beatissimæ Virgini revelatam Mortem ac Passionem sanctissimi ipsius Filij per sanctum Simeonem, illis verbis: *Et tuam ipsius animam pertimescit gladius*. DEI Genitrix autem in eo momento elicit actum resignationis, committens suum Filium Divinæ voluntati, qui fuit unus ex maximis & ferventissimis, quos per omnem suam vitam elicit, dum offerret vitam sui Filij sanctissimo ejus Patri: & exinde incepit sanctissima Domina pati Crucem sacratissimi Filij intra se ipsam, atque in sua sanctissima anima. Propter istud mei sancti Angeli dictum, cepi ingens solatium ex hoc mysterio Crucis: sed ita fui debilitata, ut postridie sim passã graves dolores, fuerinque tam afflicta, ut opportuerit mihi applicare aliqua medicamenta: quale fuit, dum mihi apponerentur panni suffumigati quibusdam herbis, quas præscripsit Medicus. Qui quidem odor mihi fuit

valde molestus; sed interea sensi quandam odorem in meo cubiculo vehementem & suavem liliorum, qui me recreavit, & mirè confortavit. Tum dixi intra me: Bone DEUS, qualis est iste odor? reddiderat enim me attonitam, eò quòd illum perciperem tali tempore, essetque adeò sensibilibis, ut ipsum reverà olfecerim. Elevavi oculos, & vidi meum sanctum Angelum, *parvum*, tenentem manibus Urceum cum fasciculo liliorum. Obstupui valde, dum illa viderem, & sanctus meus Angelus mihi dixit: Anima, nè te id reddat attonitã, quia Dominus videns, quid sis passã, te hodie voluit recreare, & confortare his floribus.

§. III.

DUm aliquando agerem cum DEO, vidi quandam viam Regiam latissimam & spatiosissimam, jucundissimam, ac floridissimam, in qua mihi videbar animadvertere præsentem DEUM. Eandem viam terminabat mons altissimus, & fastigiatus, in cujus planitie erat gloria Agni DEI, & Beatitudo. Hãc tam admirabili viã vidi, non absque mysterio, incedentes quàm ordinatissimè, more supplicantium, quosdam Pœnitentes, indutos nigris tunicis, qui singuli ferebant in suis humeris grandem & gravem Crucem, adeò ut ambularent lassissimi, contrafactissimi, & fatiscetes. Hoc modo perveniebant ad finem istius viæ, atque ad radicem illius alti montis, ubi stabant duo Angeli, qui accedentes ordine deponebant singulorum Cruces ex eorum humeris, magna cum charitate & amore; iisque humi cum osculo collocatis, exuebant Pœnitentem veste nigrã, & extergebant sudorem ejus facie, ac deinde ipsum induebant veste candidã instar nivis, ac splendidã, imponebantque illius capiti coronam. Postmodum ipsum tradebant quibusdam Angelis DEI, qui sanctum Pœnitentem cum magno ejusdem solatio ducebant, ac promovebant per illum altum montem, quoadusque pertingerent ad verticem, ubi animæ eorum quiescebant, & replebantur gloriã ac beatitudine, per visionem sui DEI.

Taliter progrediebantur, & ascendebant omnes isti felices Pœnitentes; quod meâ animam affecit stupore, rapuitque extrâ se. Subitò autem illi dixit Dominus: Anima, vidistine quid actum fuerit? intellexistine mysterium? Noveris, illos, qui sustinent Crucem, quemadmodum ijs, quos vidisti, feruntque illam in suis humeris, & non trahunt per terram, incedere viâ Regiâ, ac semitâ, cujus terminus est vertex & mons altus beatitudinis, ubi sese intuendum præbet DEUS, & videtur facie ad faciem. Hæc est securissima ac verissima via; & hoc tibi volo manifestare in isto mysterio.

§. I V.

Verùm licet multi amore Christi Domini amplectantur Crucem, dignatus est illi aliâ vice ostendere, quàm sint pauci, comparati cum ijs, à quibus rejicitur, sicut ipsi prius ostenderat, quàm pauci ascendant per arduas scalas ad Cælum. Quodam, inquit, die (in Martio anni 1622) Quadragesimæ, horâ tertiâ matutinâ, exhibuit Dominus oculis meâ animæ admirabile spectaculû. Conspexi Christum Dominum, onustum Cruce, & conscendentem quosdam gradus à terra porrectos ad Cælum, unaque sanctum Franciscum cum alia Cruce, qui ipsum sequebatur. Et tota via, quâ ibant, erat utrinque repleta splendidissimis Crucibus. Abstrahebam me ab hac visione, quantum potui, quasi metuens, nè esset figmentum imaginationis, vel diaboli, id quod egi spatio circiter septem horarum: quò magis autem me abstrahebam, eò illam magis Dominus ponebat ob oculos meâ animæ. Cùm essem fatigata relutendo, meque jam abstraxissem, quasi horâ decimâ matutinâ, locutus mihi est Dominus, dixitque: Anima mea, quomodo mecum agis? quoadusque me adeò molestabis, & affliges? Hoc audito, fui quasi attonita, & postquam sum mihi reddita, acsi essem expergefata è somno, respondi Domino: Domine, ego quid ago? quid feci? videtur mihi Domine illudere meâ imaginatio, quia tua Majestas non

indiguit Cruce, ut ascenderet ad Cælum; es enim verus DEUS, Filius æterni Patris, & omnia tibi debentur, etiam ut es homo, ex justitia. Tum mihi Dominus respondit: Omnino, verum est quidem, quod dicis, sed jam scis, me descendisse ex Cælo ad terram propter remedium & salutem hominum, atque ut solverem, quod illi debebant pro suis peccatis; suscepisse in me, acsi essent mea propria, ipsorum peccata, eorundemque onus mihi impositum, quasi ego illa commisissem, & propterea, ascendisse ex terra ad cælum per Crucem. Aspice me, aperi tuos oculos, & videbis me. Aspexi Dominum, quem eatenus tantum audiveram loquentem, vidique ipsum tam vulneratum & afflictum, ac doloribus oppressum, ut me ejus conspectus moverit ad magnam tenentudinem, ac dolorem & commiserationem. Adjecit autem Dominus: Quod me maxime affligit, est: respectu tam multorum, qui damnantur, unicum esse, qui me sequitur, quod vides, fieri ab uno Francisco. Nolebat Dominus dicere, quòd solus sanctus Franciscus ipsum sequeretur, sed proposuit in illo exemplum, ac dixit, tot esse, qui damnantur, ut comparati cum tam multis, unicus duntaxat videatur salvari. Hæc omnia mihi loquutus est Dominus, cùm jam mihi esset quam vicinissimus, quia initio ipsum videram quasi éminus. Obstupui, & fui attonita, audiens Dominum sic loquentem, valdeque indolui, & sum afflicta propter tam multos, qui damnantur. Insitque me Dominus orare DEUM pro peccatoribus, ut bene utantur ipsius Morte ac Passionè. Hujus mysterij memoriam aliquandiu retinui. Postea me ab illo abstraxi, & cùm jam essem ipsius oblita, vehementer me penituit hujus abstractionis, ac dixi: Non erat istud mysterium à me tradendû oblivioni totâ vitâ; sed semper habendum ante oculos: quomodo sum illius oblita? Dominus autem mihi dixit: Nè te id reddat sollicitam, meâ Anima. Noveris, quòd tibi verè dico, unicam mei memoriam in ijs, qui me amant, ac desiderant mihi servire, quamvis eam habeant interruptè, à me magni fieri, acceptarique il-

lam, etiam si præter suam voluntatem distrahantur.

§. V.

Alia formidabilis visio confirmat, quod Dominus dixerat in precedenti, pleròsq; videlicet auersari Crucem, & paucos illam amplecti. Dum, inquit, aliquando manè agerem cum DEO, elevavi oculos animæ, & vidi supra regionem aëris, Cælum versus, multos Angelos DEI, qui omnes tenebant aureas cruces splendidissimas in suis manibus, quas erigebant instar vexillorum cum magna solennitate & lætitia. Arque in eo spatio, in quo commeabant, erat ingens lux, & splendor Divinus, quasi magni cujusdam Solis, emittentis ex se maximos radios. Obstupui, viso eo mysterio, & abstraxi me ab ipso, mansique cum Domino. Post hoc denuò illud sum intuita, non enim possum aliter facere, quando vult Divina Majestas; & vidi à quinque ex ijs sanctis Angelis deferri totidem Cruces huic ad terram: quarum quatuor defixerunt in diversis ejus regionibus, quintam verò in mari. Unam, & primam ex ipsis defixit Angelus, qui illam attulerat in quadam terra Catholicorum, quam non agnovi, qualis esset; eaque ibi infixà perambulavit quàm sollicitissimè totam regionem, atque spatiosos campos, quærens aliquem, qui adoraret, & amplecteretur illam Crucem. Ibat modò huic, modò illuc, totus sollicitus, invitans hos & illos, cumque non reperiret, qui ipsam amplecteretur, sanctus Angelus præferens quasi tristitiam, & afflictionem, evulsit Crucem ex loco, in quo fixa fuerat, & eà sublatâ perrexit ad Cælum, præsentavitque illam Domino DEO, ac dixit ipsi: Domine, vides hinc Crucem, quam Tua Majestas mihi commisit. Non invenio inter homines, qui illam velit, aut amplectatur. Quid jubet Tua Majestas fieri? Dominus vehementer offensus, ità respondit: Ergone nemo est, qui amplectatur, aut adoret meam Crucem? & tamen verè tibi dico, omnes illos, qui non amplectentur Crucem, quàm ego illis dederò, ac obtulero, non intratu-

ros in regnum cœlorum. Vade, repone illam in meo thesauro. Angelus id fecit, & sic mansit in Cælo.

Secundus Angelus defixit Crucem in alia parte terræ, etiam Catholicorum, & amplexatus est illam, ac deinde ivit quæsitum quàm diligentissimè, qui amplecteretur ipsius Crucem. Occurrit cuidam viro plebejo, pauperi, qui videbatur Eremita & agricola quoad vestitum, bonus Christianus, ac timens DEUM: hic deambulabat in campo, quasi aliquid quærens, & Angelus illi dixit: Serve DEI, quò vadis, quid quæris? Eremita respondit: Angele DEI, quæro thesaurum absconditum in agro, quem inveniens homo prudens, vendidit omnia, quæ habuit, & emit illi. Cui Angelus: Veni mecum, ego enim tibi indicabo hunc thesaurum pretiosum, quem quæris, & duxit ipsum eò, ubi erat Crux, dixitque illi: Videsne hunc thesaurum absconditum, qui ditat animas, ac perducit ad vitam æternam? eo enim emitur, atq; ille solummodo invenit suum infinitum & immensum DEUM, qui invenit istum thesaurum, ac amplectitur, & in ipso reperit omnia bona pariter. Tum Eremita prostratus adoravit Crucem, amplexatusque est illam quàm promptissimè, cum magno gaudio, & solatio. Angelus autem ipsam imposuit ejus humeris, in qua etiam ferenda illum juvit, supponens ipsi manum, atque hoc modo illam tulit ad suum paupertinum tugurium, ubi ei fuit ab Angelo dictum: Ego tecum manebo usque ad finem vitæ tuæ, juvaboque te semper in omnibus occasionibus portare crucem, quamcunque tibi DEUS obtulerit.

Vidi deinde tertium Angelum, qui defixerat suam Crucem in terra, & illam amplexabatur, atque muliercula quædam pia & pauper obambulabat in campo valdè anxia, ac fessâ, expansis brachijs aliquid quærendo. Interrogavit illam Angelus: Serva DEI, quid quæris tam anxie? & sancta mulier respondit: Angele DEI, quæro viam regiam ad Beatitudinem, viam planam & securam ad inveniendum meum DEUM. Cui Angelus: Ego tibi illam ostendi-

ostendam; aspice istam Crucem. Hæc est via Regia ad Beatitudinem, ipsa est via planissima, securissima ad cælum; nemo in illa perijt. Per eam & in ea invenies tuum DEUM, ac omne tuum bonum. Mulier adoravit, & amplexata est crucem; Angelus verò illam superimpofuit ejus humeris, & juvit ipsam in illa ferenda, comitatusque est ad pauperem illius domum, quæ videbatur esse tugurium, ibique ipsi dixit: Ego tecum manebo omnibus diebus vitæ tuæ, & juvabo te in portandis Crucibus, quas tibi Dominus obtulerit.

Quartus Angelus defixit suam Crucem in alia regione terræ, & amplexatus est illam, atque interea vidit ambulante quendam Virum nobilem in eo campo, valde cogitandum, & quasi aliquid quærentem. Angelus DEI illi ivit obviam, & interrogavit ipsum: Nobilis, Serve DEI, quid quæris adeò cogitabundus? Nobilis respondit: Angele DEI, quæro thesaurum a imæ, quæro pacem & securitatem. O quanta bona quæris, dixit Angelus! Veni mecum, ego tibi ostendam omnia simul; & duxit illum ad Crucem, dixitque ipsi: Aspice, ista Crux est verus thesaurus animæ, in illa sunt omnia simul bona: qui hanc amplectitur, & amat, ac vult, possidet veram pacem, & in ea reperitur vera securitas. Omnes, qui istam Crucem sunt amplexi, regnant cum DEO in cælo, & absque illa nihil est securum. Nobilis se prostravit, & adoravit Crucem, amplexatusque est ipsam, & assumpsit in sponsam ac amicam: & Angelus illam imposuit ejus humeris, juvansque ipsum in ea portanda, duxit illum ad ipsius domum, & dixit illi: Ego tecum manebo quoad usque vixeris, & juvabo te portare Cruces, quas tibi Dominus obtulerit. Quintus Angelus fixit suam Crucem admirabiliter in mari, amplexatusque est illam, & perlustravit usquequaque mare, reperireturne, qui vellet amplecti Crucem; & cum omnes navigantes viderent Crucem, eaque terrentur, retrocedebant; alij verò ipsam declinabant. Expectavit diu, & videns neminem venire, extraxit suam Crucem ex aqua, ivitque cum illa ad cælum, & præ-

sentavit ipsam Domino, dicendo: DEUS, & Domine mi, nemo est, qui amplectatur tuam Crucem in mari. Dominus mansuetè respondit: Nemo? id ego non miror, nec est res tanta, quia Creatura illa aquæ est valde terribilis ac formidabilis. In ea perduntur vitæ, & facultates, atque in ipsa tolerantur enormes calamitates, ac molestiæ, unde non obstupesco, quòd navigantes averfentur Crucem. Redi illuc, & exhibe illis aliam Crucem leviozem, ac suaviozem, videbisque an reperiatur, qui illam amplectatur. Angelus fecit, quòd erat à Domino justus, formavitque Crucem coloris cælestis cærulei, facilem ac levem, & erexit illam in mari. Tum venerunt quidam Viatores, videntesque Crucem suaviozem & leviozem, obtulerunt se pro ea ferenda, & complexi sunt ipsam. Sanctus Angelus illam posuit super eorum humeros, promisitque illis suum auxilium, atque sic fuit finitum hoc mysterium.

Quando ista famula DEI mihi retulit hanc visionem, dixi illi: Si prima Crux fuit tam terribilis, ut propter illius terribilitatem nullus illam voluerit, quomodo DEUS non mandavit Angelo, ut ibi collocaret aliam suaviozem, sicut fecit cum ultima ista Cruce, qua fuit collocata in mari; addiditque, ut super hoc conferret cum sanctis Angelis, qui ipsi cohabitant, dat à occasione. Hi verò denique illi responderunt: Illam Crucem fuisse admirabilem, non rigidam, neque admodum gravem portatu; verum magnopere accommodatam viribus cujuslibet creatura, volenti illam portare, & amplecti, id quod ipsi plurimum prodesset, quia DEUS illi dedit omnem istam dispositionem, & bonum valorem: ideòque quòd Angelus non invenit, qui illam voluisset, & fuisse amplectatus, in toto illo tam magno territorio, provenisse ex mala dispositione, & quòd non cognosceretur valor ejus thesauri: ac propterea singulos perceptà inspiratione sui Angelus, qui illis dicebat, ut amplecterentur Crucem, quam DEUS sua bonitate, & pro bonitatem animarum propriarum ipsi offererat, ipsos versatos esse Crucem, instar ignis, ac reprobos esse: & hujusmodi hominibus Dominum fuisse indignatum.

Deniq.

Denique, ut non abhorreret à Cruce, voluit illi DEUS ostendere in spiritu eam ipsam sanctissimam Crucem, cui fuit affixus.

Dum, inquit, vacarem orationi, vider quaterve quandam grandem Crucem, & magnæ Majestatis, cumque metuerem, nè esset imaginatio, comparuit mihi illa sancta Crux majori cum lumine & claritate, quâ anima mea fuit illustrata, ut eam agnoscerem; aspiciensque illam, ac videns majestatem, quâ erat conspicua, adoravi ipsam, quàm maximâ reverentiâ potui. Erat tanta, quantam esse oportuit, ut illi affigeretur Christus Dominus nôster, itâ ut superesset aliqua ipsius pars à pedibus. Infernè habuit colorem quasi fuscum, mixtum nonnihil viridi, & in brachijs erant foramina clavorum, in summitate verò ipsius erat Corona spinea Christi Domini. Tanta fuit Majestas istius Cru-

cis, ut illam nemo videret, qui non contremisceret, seque coram ea non prosterneret, adorando ipsam quàm reverentissimè. Postquàm illam vidissem, adoravissem, fuissè que toto meo venerata corde, conspexi plurimos diabolos ibi latentes in quadam abyssò, qui videntes Majestatem hujus sanctæ Crucis, timebant, ac tremebant, descendebantque profundius in suum barathrum. Et illuminata à DEO, intellexi, eam sacram Crucem esse illam ipsam, in qua Christus Dominus est mortuus, nosque redemit, & liberavit à diabolo. Mea anima fuit repleta solatio, ac devotivè erga sanctam Crucem, atque per illam armata pro tribulationibus & afflictionibus, quæ mihi paulò post advenerunt, quia in hunc finem intellexi, mihi fuisse præstitam eam misericordiam.

*)***(*)

CAPUT XIX.

Quomodo illam DEUS animaverit ad tolerandas molestias Crucis, eò quòd sint medium pro obtinendis gratijs inusitatis, quas ipsi præstabat, & pro augendis meritis æternæ gloriæ.

Duplicem DEUS confert Beatitudinem suis Electis, unam æternam & consummatam, alteram temporalem, quæ est participatio æterna, consistitque magna ex parte in visionibus & unionibus cum DEO, quales fuerunt hæcenus narra. Crux est via ad utramque, quia afflictiones disponunt ad posteriorem, & promerentur cum magnis incrementis priorem. Utrumque DEUS manifestavit Marina, ut illam animaret ad patiendum; eò quòd utrumque sit premium earundem afflictionum, ideoque illi DEUS genentim asseremur: Quotiescunque aliquid speciale fueris passa, par est, ut novam quampiam tibi præstem gratiam. Veritas horum omnium patebit ex sequentibus visionibus, quarum singule con-

tinent peculiare motivum ad amandam Crucem.

§. I.

Crux est medium ad unionem cum DEO.

CUm quodam die vehementer essem internè afflicta, dixit mihi DEUS: Quid facis Creatura mea? Visne venire mecum, ut quiescas modicum? Itâ, mi Domine, & DEUS mi, aiebam ego: tecum volo ire, & manere in te perpetuò. Quod dicens elevavi oculos, & vidi Majestatem Divinam, unâque ipsius Immensitatem & Magnitudinem, absque ulla specie, vel figura. Habebat iste magnus Dominus quasi ante se quandam grandem & elegantem Crucem, ex purissimo & splendidissimo auro, quæ tota antèrùs erat plena.